

Čudesan lijek za malariju i druge bolesti

Istražujući kemiju i ljekovita svojstva stabiliziranog kisika, ovaj istraživački inženjer razvio je jednostavnu formulu koja može nadvladati simptome malarije za samo nekoliko sati i već se uspješno koristi u Africi

Jim V. Humble © 2007

E-mail: jim@jimhumble.com

Web-lokacija:

<http://www.miraclemineral.org>

Ovo je priča o otkriću i razvoju možda najčudesnijeg dosad otkrivenog osnaženja za ljudski imunološki sustav. U svojoj knjizi *Otkriće: Čudesan mineralni dodatak 21. stoljeća* (Prvi dio dostupan je besplatno preko interneta na <http://www.miraclemineral.org>), detaljno sam opisao kako taj dodatak možete pripremiti u vašoj kuhinji, od sastojaka koji se većinom mogu kupiti u svakoj trgovini. Potpuno je moguće da ćete i vi spasiti nečiji život.

Budući da Čudesan mineralni dodatak (Miracle Mineral Supplement, MMS) funkcionira kao turbo-kompresor ljudskog imunološkog sustava, nije namijenjen liječenju neke određene bolesti, već služi za poboljšanje imunološkog sustava do točke prevladavanja mnogih bolesti, često u manje od 24 sata. Na primjer, jedan od glavnih ubojica ljudskog roda u današnjem svijetu, malarija, uz ovaj dodatak obično se preboli u samo četiri sata. To je dokazano kliničkim pokusima u Malaviju, istočna Afrika, gdje u ubijanju parazita malarije u tijelu nije bilo nijednog neuspješnog slučaja. Preko 75.000 žrtava malarije uzimalo je dodatak i danas opet rade i žive normalne živote. Nakon uzimanja dodatka pacijenti s AIDS-om često se izliječe od

bolesti u tri dana, a druge bolesti i stanja jednostavno nestanu.

Putovanje počinje

Telefon je zvonio na drugom kraju kuće. Bila je to duga, uska kuća i u njoj je bilo namještaja koji je trebalo zaobići i hodnik kroz koji je trebalo proći, ali usprkos preprekama koje je valjalo svladati, uspio sam. Bill Denicolo, moj stari prijatelj, zvao je iz Chicaga. Razgovarali smo i on me upitao, «Jime, jesi li dobar u traženju zlata?» Nikada nisam bio previše skroman, pa sam mu rekao istinu (moju istinu). «Da», rekao sam. «Ja sam među najboljima u tome, ako ne i najbolji.» To mu je bilo dovoljno. Bio mi je prijatelj, i kako je već bio upoznat s mojim radom na podružju rudarstva, vjerovao mi je. Nastavio je: «Radim s grupom koja se želi baviti vađenjem zlata u južnoameričkoj džungli. Potrebna nam je tvoja pomoć i plaćamo uobičajenu cijenu, a dobit ćeš i udio u profitu.» To je bilo to. Pristao sam krenuti za otprilike mjesec dana. Bili su spremni koristiti moju tehnologiju dobivanja zlata iz rude. To je zahtijevalo da unaprijed prebacim opremu. Trebalo mi je cijelih mjesec dana da spremim stvari i da se

Breakthrough
The Miracle Mineral Supplement
of the 21st Century **Part I**

NaClO Chlorine
Oxygen Oxygen
ClO₂
The Chlorine Dioxide Ion

This chlorine dioxide ion is the most powerful killer of disease pathogens known to man. Now it is generated inside of the human body.

The Answer to AIDS, herpes, hepatitis, tuberculosis and dozens of other diseases is inside this cover. More than 75,000 victims successfully treated.

Save your life or that of your loved ones.

Meet Tim Mania, killer extra ordinary of disease pathogens see page 3-5

vio je: «Radim s grupom koja se želi baviti vađenjem zlata u južnoameričkoj džungli. Potrebna nam je tvoja pomoć i plaćamo uobičajenu cijenu, a dobit ćeš i udio u profitu.» To je bilo to. Pristao sam krenuti za otprilike mjesec dana. Bili su spremni koristiti moju tehnologiju dobivanja zlata iz rude. To je zahtijevalo da unaprijed prebacim opremu. Trebalo mi je cijelih mjesec dana da spremim stvari i da se

priprema za džunglu. Najvažnije stvari koje sam ponio, relevantne za ovu priču, bilo je nekoliko boca stabiliziranog kisika. (Molim vas, nemojte pomisliti da je stabilizirani kisik to čudesno rješenje o kojem odjekuje pišem.) Sva voda u džungli opasna je za piće. U Sjevernoj Americi voda iz brzih potoka obično je prilično sigurna za piće, ali u džungli nije važno koliko je potok brz; voda nije sigurna za piće. Više ljudi spomenulo mi je da je kisik iz stabiliziranog kisika može pročištitu vodu ubijajući prisutne patogene organizme, posebno ako se vodu ostavi da odstoji preko noći. Jednom sam poslao jedan uzorak u laboratorij nakon što sam tretirao malo kanalizacijske vode stabiliziranim kisikom, i rezultati koje su mi poslali pokazali su da su svi patogeni organizmi bili mrtvi. Bilo sam relativno siguran da će moći pročišćavati svoju vodu za piće u džungli.

Ja sam zapravo neko vrijeme radio sa stabiliziranim kisikom. Jedan moj prijatelj koji je živio u blizini Las Vegasa koristio ga je dosta često na svojim životinjama. Davao ga je svojim kokošima u vodi za piće kako bi ih održao zdravima i koristio ga je na svojim psima. Čak ga je ubrizgao u žilu jednom od svojih pasa kad je ovaj bio bolestan; pas je ozdravio za nekoliko sati.

Bill Denicolo poslao je ugovor na moju kuću u Las Vegasu, Nevada, kamo sam se povukao u mirovinu nakon rada u vađenju zlata. Ugovor je bio prilično velikodušan. Trebao sam dobiti razumnu plaću, i imao bih 20 posto vlasništva u projektu, pod uvjetom da lociram zlato u džungli. Potpisao sam jedan primjerak ugovora i poslao ga natrag, a zauzvrat sam primio avionsku kartu. Tada su mi bile 64 godine, ali bio sam u vrhunskoj formi i nisam trebao imati problema sa snalaženjem u džungli.

Zemlja u koju sam putovao bila je Gvajana, ranije poznata kao Britanska Gvajana, južno od Venezuele na istočnoj obali Južne Amerike. Stigao sam tamo po uobičajenom danu dok je kišilo. Bila je sredina 1966. Dočekalo me nekoliko lokalnih ljudi koji su trebali sudjelovati u rudarskim radovima, i odvezli su me oko 30 milja (48 km) do Georgetowna, najvećeg grada Gvajane koji je ujedno i glavni grad. Odveli su me do lokalne kuće gdje sam trebao ostati dok ne krenemo u unutrašnjost, kako bismo pretraživali najveću gvajansku prašumu i džunglu.

U kući sam sreo Mikea, mještana koji je polagao pravo na vlasništvo nad vrlo velikim dijelom džungle i bio jedan od partnera. Joel Kane, koji živi u istočnom dijelu SAD-a, također je bio jedan od partnera navedenih u ugovoru koji sam potpisao. Trebao je stići dva tjedna prije polaska u džunglu. Postojao je još jedan partner koji je također trebao ubrzo doći, ali vjerojatno nakon što krenemo u džunglu. Zvao se Beta (njegovo pravo ime bilo je Satkumar Hemraj, ali bilo mu je draže da ga zovu Beta), i bio je u roku s visokim vladinim dužnosnikom, Mosesom Nagamotoom, prvim ministrom odmah ispod premijera, Sama Hinda.

Beta nije bio prisutan, ali budući da je bio naš partner, pozvali su me u premijerovu kuću na večeru drugu večer po

dolasku. Dok sam bio u njegovoj kući, on se požalio na svoj problem s leđima koji ga je gotovo onemogućavao da radi svoj posao u vladi. Objasnio sam mu da ponekad ljudima namještam vrat i da bih mu možda bio u stanju pomoći s leđima. Nakon večere mi je dopustio da mu namjestim vrat, što sam učinio vrlo nježno, pazeći da ne trznem i da ga ne povrijedim. Nakon nekoliko minuta njegov problem s leđima počeo je popuštati. Svi smo bili zadivljeni, i on je uskoro s lakoćom hodao po kući.

Sljedeći dan jedan od slugu nazvao me i pitao da li bih mogao namjestiti vrat Mosesovoj kćeri; ona je također imala teške probleme s leđima. Pristao sam preko telefona, pa su došli po mene i odvezli me na večeru te noći, koja je bila trećeg dana mog boravka tamo, i nakon večere namjestio sam joj vrat. Ona se zvala Angela. Imao je još jednu kćer po imenu Adila, ali ona nije imala taj problem. Koliko god to fantastično zvučalo, Angela je uskoro hodala s lakoćom i činilo se da je njen problem s leđima nestao. Nisam uvijek imao tako spektakularne rezultate, ali ponekad su se događali.

Bilo mi je vrlo drago što sam se potrudio naučiti namještati vratove. Stjecanje tako moćnog prijatelja kao što je Moses Nagamoto bilo je važno. U to vrijeme nisam bio svjestan koliko važno, ali nema sumnje da me kasnije spasilo boravka u zatoru.

U džungli

Na našu prvu ekspediciju u džunglu trebali smo povesti osam ljudi koji bi nosili zalihe i podizali logore kad bismo došli do raznih lokacija. Naše radnike zvali smo «tegljači». Te ljude unajmio je Mike, i stigli su u kuću otprilike tjedan dana prije polaska kako bi počeli pakirati zalihe i opremu. Jedan od tegljača bio je nadglednik, a ostali su, naravno, bili radnici.

Vrijeme za našu ekspediciju konačno je došlo, a ni Joel ni Beta nisu bili stigli, ali nismo mogli čekati. Ljudi su dobivali samo 6 dolara po danu, ali ipak je koštalo držati ih uz nas i htjeli smo obaviti posao. Tako se konačna grupa sastojala od mene, vlasnika zemljišta Mikea, i osam tegljača.

Put u unutrašnjost trajao je oko dva dana. Prvo smo se vozili oko sat vremena od Georgetowna do grada Parika na rijeci Mazaruni-Cuyuni. Ukrcali smo naš teret u veliki kamion i četiri taksija. U Pariku smo stigli oko 9.00 ujutro i prekricali teret na nekoliko velikih glisera.

Konačno smo stigli na naše sljedeće odredište, grad Barticu, koji smatraju vratima unutrašnjosti Gvajane. Tamo smo uglavnom kupovali zalihe hrane. U gradu ima nekoliko prodavaonica hrane građenih poput skladišta koje uglavnom opskrbljuju ekscurzije u unutrašnjost. Naš čovjek kupio je uglavnom grah i rižu. Inače za takva putovanja kupuju samo rižu, ali budući da sam i ja bio tamo dodali su i nekoliko vreća graha. Na drugim putovanjima uspio sam ih nagovoriti da kupe raznovrsnije namirnice.

Uzimajući u obzir sve podatke koje sam naučio o stabiliziranom kisiku činilo mi se da bi, budući da ubija patogene organizme u vodi, mogao izliječiti malariju.

Nakon toga smo ukrali sve zalihe u nekoliko čamaca, prešli rijeku i došli do luke udaljene oko jednu milju na drugoj obali, gdje smo prebacili naše zalihe i opremu u dva vrlo velika kamiona. Kamioni su imali kotače promjera preko šest stopa (183 cm) i služili su za vožnju po cestama u tamošnjoj džungli koje se uglavnom sastoje od blata. Čak ni ti veliki kotači nisu mogli ići tamo gdje nije bilo ceste. Zalihe su bile čvrsto svezane, i većina ljudi izabrala je krenuti pješke nešto kraćim putem do sljedeće postaje u džungli. Ubrzo sam shvatio zašto su radije hodali. Cesta je bila tako neravna i kamioni su toliko poskakivali da je čovjeku trebala neprestana pažnja samo da izdrži. Nije bilo spavanja tijekom pet sati koliko je kamionima trebalo da stignu do konačne postaje na posljednjoj riječnoj etapi našeg putovanja. Stigli smo po mraku i te noći smo spavali gdje smo mogli. Ja sam spavao na klupi ispred tamošnje male trgovine.

Sljedeće jutro natovarili smo sve naše zalihe na čamce i nastavili uz ono što je sada bila rijeka Cuyuni.

Izbijanje malarije

To će vam dati predodžbu koliko smo duboko zašli u džunglu. Nekoliko dana kasnije, kad su dvojica naših ljudi došla u malariju, bili smo prilično zabrinuti. Uvjeravali su nas da u tom dijelu džungle nema malarije i nismo se sjetili ponijeti lijekove. Odmah sam poslao dvojicu ljudi da otreče do najbližeg rudarskog logora, nadajući se da bi oni mogli imati lijekove protiv malarije. Za to bi trebalo najmanje dva dana, a ako rudari ne bi imali lijekove trebalo bi najmanje šest dana da se ljudi vrate. Jednostavno smo morali prihvatiti te činjenice jer je to bilo najbolje što smo mogli učiniti.

Mogli smo pokušati pozvati helikopter, ali nismo imali radio. Radio i onako ne radi u džungli, osim na vrlo kratke udaljenosti. Uzimajući u obzir sve podatke koje sam naučio o stabiliziranom kisiku činilo mi se da bi, budući da ubija patogene organizme u vodi, mogao izliječiti malariju. Sjeo sam s ljudima koji su dobili malariju i pitao ih jesu li zainteresirani da probaju taj «napitak za zdravlje» iz Amerike. Bili su vrlo bolesni i u mukama. Ležali su u svojim mrežama za spavanje, tresući se od zimice i istovremeno trpeći visoku temperaturu. Njihovi simptomi uključivali su glavobolju, bolne mišiće i zglobove, mučninu, proljev i povraćanje. Bili su spremni probati bilo što, i to su i rekli.

Obojici sam dao poveću dozu stabiliziranog kisika u malo vode i popili su je naskap. Pomislio sam, «To je sve što za sad mogu učiniti; morat ćemo pričekati da se trkači vrate.» Sat vremena kasnije njihovo drhtanje je prestalo. To nije

značilo mnogo, jer se drhtavica javlja na mahove, ali izgledali su malo bolje. Četiri sata kasnije sjedili su i izbijali šale o tome kako su se bili loše osjećali. Izašli su iz svojih kreveta i sjeli za stol kako bi popili večeru taj dan. Do sljedećeg jutra još dvojica dobila su malariju. Uzei su istu dozu stabiliziranog kisika i do podneva su se osjećali dobro. Svi smo bili zadivljeni. (To nije cijela priča, i stabilizirani kisik ne djeluje uvijek.)

Nastavio sam tražiti zlato. Razvio sam metodu analize na zlato (to jest, utvrđivanja prisutne količine zlata) koja je

prilično jednostavna. Bio sam u stanju sam obavljati analize umjesto da moram slati uzorke u neki laboratorij i čekati par tjedana na odgovor. Uskoro sam locirao neka ležišta zlata i počeli smo planirati gradnju postrojenja za prerađivanje rude u džungli.

Radeći to i dalje tražeći zlato, također sam dosta putovao po džungli. Gdje god sam došao, tretirao sam ljude protiv malarije (a ponekad i trbušnog tifusa). Iako je stabilizirani kisik djelovao samo u oko 70 posto slučajeva, bilo je dovoljno da postanem prilično slavan

Jim V. Humble

u džungli.

Na putu natrag u grad prilikom tog prvog odlaska u džunglu došli smo do rudnika koji je bio zatvoren zbog odmora. Tamo je bilo ljudi koji su jednostavno čekali da postrojenje opet počne s radom. Jedan od ljudi sjedio je za stolom, izgledajući vrlo bolesno. Upitao sam ga što nije u redu, a on je rekao da čeka čamac koji će ga odvesti. Rekao je da ima trbušni tifus i malariju istovremeno. Spomenuo sam mu moj stabilizirani kisik koji sam zvao samo «napitak za zdravlje», i rekao je da će probati. Kad sam krenuo natrag iz grada, dotrčao je da me vidi. Zgrabio me za ruku i počeo

je pumpati gore-dolje. Rekao je da se počeo osjećati bolje par sati nakon što sam otišao, i da na kraju nije morao otići u grad. Ostavio sam mu bočicu tekućine, kao što sam učinio i na drugim mjestima u džungli.

Mnogo je lijepih priča poput te, ali, nažalost, u to vrijeme bilo je dosta ljudi kojima stabilizirani kisik nije pomagao. Ipak, taj tretman postizao je mnogo bolje rezultate od lijekova za malariju koji su se tamo koristili. Ljudi u područjima s malarijom ne mogu stalno uzimati preventivne lijekove, jer se nuspjave uvijek jave nakon nekog vremena. Zato lokalno stanovništvo nikada ne uzima te lijekove. Moraju ovisiti o tome da će

ih standardni lijekovi za malariju izliječiti nakon što od nje obole, a parazit malarije je nažalost razvio rezistentnost na te lijekove. Posjetitelji su mogu dopustiti da uzimaju preventivne lijekove samo na kraće vrijeme. Kako se pokazalo, nekoliko mojih suradnika hospitalizirano je zbog posljedica uzimanja preventivnih lijekova.

...objasnio mi je da su dvije farmaceutske kompanije nazvale ministricu zdravstva i zaprijetile da će prestati isporučivati lijekove lokalnoj bolnici ne poduzme li nešto u vezi s osobom koja tvrdi da je u stanju liječiti malariju.

Nakon povratka u Georgetown nazvao sam prijatelja, Boba Tatea, kako bih mu rekao da stabilizirani kisik liječi malariju. On je odmah doputovao avionom u Gvajanu. Raspravljali smo o tome i odlučili vidjeti možemo li prodavati stabilizirani kisik u Gvajani. Stavili smo oglas u lokalne novine, u kojem smo tvrdili da naša otopina liječi malariju. Bila je to greška. Lokalna televizija odmah je poslala reportere u naše mjesto i našli smo se na televiziji kako govorimo o našoj otopini. Nakon toga su stigli radijski i novinski reporteri. Bili smo slavni otprilike tri dana. Onda je vlada bacila bombu na nas. Ministrica zdravstva pozvala nas je na razgovor. Rekla nam je da ćemo, prodamo li našu otopinu još jednoj osobi, završiti u zatvoru i da nam se njihov zatvor neće svjediti. Vidio sam zatvor i znao sam da je ona u pravu.

Jedne večeri razgovarao sam sa svojim prijateljem, prvim ministrom Mosesom Nagamotoom, i on mi je objasnio da su dvije farmaceutske kompanije nazvale ministricu zdravstva i zaprijetile da će prestati isporučivati lijekove lokalnoj bolnici ne poduzme li nešto u vezi s osobom koja tvrdi da je u stanju liječiti malariju. Objasnio je da njegova vlada u tom trenutku nije mogla učiniti ništa da mi pomogne, ali je spomenuo da je sugerirao ministrici zdravstva da mi da malo prostora.

Tada sam napravio još veću grešku. Iako smo izbacili naš oglas iz novina, nastavio sam prodavati otopinu ljudima kojima je bila potrebna. Moj partner, Bob Tate, već je bio otišao kući, ali ja sam i dalje planirao vaditi zlato u džungli. Upravo smo pripremili sve što nam je bilo potrebno za rudarenje kad je do mene stigao glas da će me optužiti za zločin i da bi bilo bolje da odem ili se sklonim negdje drugdje. Otkrio sam da se ljudi u Georgetownu boje džungle više nego ljudi iz Las Vegasa. Rijetko progone ljude u džungli. Odmah sam krenuo uzvodno, a zalihi su stigle za mnogom nekoliko dana kasnije.

To je osnovna priča o otkriću da stabilizirani kisik ponekad liječi malariju. Međutim, to je samo početak moje priče. Još uvijek nisam smatrao stabilizirani kisik čudesnim lijekom.

Slučajno istraživanje i testiranje

Ostao sam uzvodno nešto duže od šest mjeseci, radeći na postrojenju za dobivanje zlata iz rude. Taj dio operacije financirao sam sam jer se Joel Kane nikako nije pojavljivao i nikada nije poslao dodatan novac. Kad je konačno došao, nakon što je vidio dio zlata koje je proizvodilo moje

postrojenje želio je potpuno vlasništvo i ponudio mi je tri posto umjesto 20 posto iz ugovora. Kad nisam pristao, naredio je Mikeu, vlasniku zemljišta, i tegljačima koje je Mike unajmio da razmontiraju moju opremu i odnesu je u džunglu. Prema ugovoru, ne bude li koristio moju tehnologiju nije mi morao dati 20 posto. Problem za njega bio je u tome što nova tehnologija koju je postavio Mike, vlasnik zemljišta, nije radila. Tako, ne samo što sam ja izgubio svoju investiciju, nego je i on izgubio svoju. On je bio milijunaš i nije ga bilo briga, ali meni je to malo teže palo.

Kad sam se vratio u grad nakon tih šest mjeseci, svi problemi s ministarstvom zdravstva bili su zaboravljeni i ja sam otputovao za SAD. Izgubio sam uloženi novac, ali imao sam znanje o tome što stabilizirani kisik može raditi – i to je bilo vrlo uzbuđljivo. Više me nije bilo briga za zlato. Nisam mogao dočekati da se vratim kući i počnem s programom testiranja kako bih otkrio zašto stabilizirani kisik djeluje samo u nekim slučajevima.

Otputovao sam natrag u Gvajanu nekoliko mjeseci kasnije kad me jedna druga kompanija unajmila da im pomognem usavršiti njihovo dobivanje zlata. Još uvijek sam radio sa stabiliziranim kisikom. Jedne noći bio sam nepažljiv i dopustio sam da me ubodu stotine komaraca. To nije bilo u planu, ali kad su komarci počeli bosti, jednostavno sam ih pustio da me budu.

Nekoliko dana kasnije počeo sam dobivati simptome malarije. Prvi simptom je samo to da imate blage probavne smetnje prilikom obroka. To nije vrlo izraženo; samo blagi osjećaj mučnine koji prođe za petnaestak minuta. Pravu mučninu osjetite tek sljedeći dan. Budući da sam se razbolio, odlučio sam da bih mogao i isprobati vlastiti lijek. Zato sam odlučio čekati dok ne dobijem krvne nalaze iz bolnice u Georgetownu prije nego počnem s bilo kakvim liječenjem. To je umalo bila fatalna greška.

Autobus koji vozi iz tog dijela džungle za Georgetown nije došao, a znao sam da ljudi koji predugo čekaju na liječenje skoro uvijek umru. Čekao sam autobus par dana, ali on nije dolazio, a ja sam postajao ozbiljno bolestan. Ipak, htio sam biti apsolutno siguran, na temelju krvnih pretraga, da imam malariju. Uskoro sam trebao ići kući, a u SAD-u ne bih imao prilike provoditi daljnja testiranja te vrste.

Nikome nisam rekao da provodim test na sebi. Moji poslodavci, vidjevši koliko sam bolestan, osjetili su se odgovornima da me prevezu natrag u grad. Kad sam pristao platiti dio troškova aviona koji će doći do mene, odmah

...vratio sam se u bolnicu i još jednom se podvrgnuo krvnim pretragama, koje su sada pokazale da sam negativan na malariju. Bio sam ushićen! Bio sam prvi pacijent koji je napravio krvne pretrage prije i nakon uzimanja stabiliziranog kisika. Vjerovao sam da sam otkrio lijek za malariju.

su pristali. U tom dijelu džungle imaju radio, a u blizini je zemljana pista. Avion je konačno stigao sljedeći dan (to je sada bio četvrti dan da sam bolestan). Do piste sam se dovezao biclikom. Tad sam već bio teško bolestan. Kad sam stigao u Georgetown, posjeli su me u taksu i odvezli ravno do bolnice.

U bolnici sam čekao nekoliko sati na krvni nalaz. Definitivno sam imao simptome malarije. Liječnik mi je rekao da je moja krv bila pozitivna na malariju. Nisam bio hospitaliziran, pa mi je dao samo bočicu pilula protiv malarije. Naravno, nisam uzeo pilule; umjesto toga, uzeo sam veliku dozu vlastitog lijeka. Za par sati osjećao sam se bolje. Djelovalo je na mene. Kako bih dovršio test, vratio sam se u bolnicu i još jednom se podvrgnuo krvnim pretragama, koje su sada pokazale da sam negativan na malariju. Bio sam ushićen! Bio sam prvi pacijent koji je napravio krvne pretrage prije i nakon uzimanja stabiliziranog kisika. Vjerovao sam da sam otkrio lijek za malariju.

Vratio sam se u SAD krajem 1997. i preselio u Walker Lake, Nevada, gdje je Bob Tate ranije prebacio moje prijenosne laboratorije. Plan je bio da pokrenem proizvodnju vlastite specijalne opreme za rudarenje kako bih imao od čega živjeti, i da istovremeno istražujem stabilizirani kisik koji sam koristio u džungli. Radili smo naš posao s opremom za rudarenje oko godinu dana, ali onda je Bob obolio od strašne bolesti poznate kao bolest Louisa Gehriga i više nije bio u stanju mnogo raditi.

Prodaja opreme počela je opadati iz mnogih razloga. Magazin u kojem smo se oglašili napravio je veliku grešku s našim oglasima, a onda je odbio ispraviti grešku, što nas je koštalo tisuće dolara. Na kraju sam završio na socijalnoj pomoći. Međutim, s vremena na vrijeme bih napravio koju analizu rude, što mi je olakšavalo život.

Uz pomoć mog sina koji me opskrbi računalom i upotrebom interneta, počeo sam se dopisivati s raznim prijateljima iz Afrike. Na kraju sam se sprijateljio s jednim čovjekom iz Tanzanije koji je vodio ljude na safarije na planini Kilimanjaro. Zvao se Moses Augustino. Shvatio sam da je uglavnom bio zainteresiran za sklapanje prijateljstava s ljudima iz Amerike jer se nadao da će naći na neku vrstu prilike. Da sam bio u njegovom položaju, možda bih i ja to radio. Ubrzo je od mene zatražio 40 dolara. Shvatio sam da je za njega 40 dolara bilo mnogo novca, a zapravo je u to vrijeme 40 dolara bilo dosta novca i za mene. Ali budući da sam želio da on isproba stabilizirani kisik na nekim slučajevima malarije u Tanzaniji, poslao sam mu četrdeset dolara.

Tih 40 dolara se isplatilo, jer je Moses počeo davati moju otpopinu, prema mojim uputama, žrtvama malarije koje je poznao u svom kraju. Ljudi su se uskoro počeli rapidno oporavljati – ali, opet, ne svi. On je imao prijatelja liječnika kojem je ispričao o stabiliziranom kisiku (u to vrijeme smo ga zvali «Humbleov napitak za zdravlje»). Poslao sam divi-

je bočice njegovom prijatelju liječniku i primio e-poruku od liječnika koji mi je rekao da ne vidi kako bi slana voda mogla pomoći u slučaju malarije. Poslao sam mu odgovor u kojem sam rekao, «Samo ga isprobajte i vidjet ćete». I zaista, isprobao ga je i bio je zadivljen. Počeo je liječiti sve svoje pacijente oboljele od malarije tom otpopinom.

Istraživanje kemije

U međuvremenu, radio sam na otkrivanju pravog kemijskog sastava stabiliziranog kisika i kako on nastaje. Trebao sam utvrditi zašto nije bio 100 posto djelotvoran. Otkrio sam da je dr. William F. Koch prvi počeo raditi s tom otpopinom još 1926. u Njemačkoj. Koristio ju je na mentalno zaostaloj djeci, jer je vjerovao da stabilizirani kisik stvara netoksičan kisik identičan kisiku potrebnom za disanje. Dr. Koch je koristio svoju formulu 10 godina, vjerujući da nekako povećava opskrbu mozga retardirane djece kisikom. Formula je doprla do Sjedinjenih Država oko 1930. Tijekom godina, oni koji su uspjeli konačno otkriti pravu formulu počeli su je dodavati u razne proizvode, misleći da se radi o obliku kisika koji tijelo može koristiti.

Otkrivanje formule stabiliziranog kisika 1998. nije bilo lako ako ste imali ograničeno poznavanje kemije. Oni koji su imali formulu nisu je otkrivali, a čak i kad su ga prođavali ne bi napisali sastojke na etiketu (radi se o natrijevom kloridu, NaClO₂).

Pronašao sam jednu kompaniju koja je davala upute za korištenje stabiliziranog kisika. Oni su rekli da nakon što razrijedite kapi u čaši vode, stabilizirani kisik postaje nestabilan

– i zato nikada ne biste trebali čekati više od jednog sata prije nego što popijete smjesu. To mi se činilo zanimljivim. Zato sam stavio 10 kapi u čašu vode, pričekao oko osam sati i onda pomirisao, kao što kemičari često rade. Činilo mi se da mogu namirisati klor. Shvatio sam da ako voda čini stabilizirani kisik nestabilnim, to je bilo zato što ga voda čini manje alkalnim (neutralnijim). Ja sam koristio 10 kapi, ali u to vrijeme sve više mi se činilo da bih trebao koristiti više kapi. Nakon što sam dodao 20 kapi stabiliziranog kisika u čašu vode, odlučio sam dodati malo octa, zato što je to hrana koja sadrži octenu kiselinu, za koju sam znao da će učiniti stabilizirani kisik još manje alkalnim nego što to može voda. Tom prilikom pričeka sam preko 24 sata, i nakon toga sam mogao osjetiti mnogo jači miris klora.

Dodao mi mi moji prijatelji u Africi počeli vjerovati do neke mjere, pa su bili spremni isprobati ga. Počeli su koristiti poboljšanu formulu od 20 kapi stabiliziranog kisika u punnoj čaši vode s jednom čajnom žličicom octa. Nakon što su pričekali 24 sata, dali su je nekoćini onih kojima nije pomogla izvorna prva doza. Djelovalo je svaki put kad su koristili octat i pričekali 24 sata.

Kako bih testirao moju smjesu, kupio sam malo štapića za mjerenje klora koji se koriste za bazene i... pogodite što je bilo. Nakon par sati u smjesi bi se mogla izmjeriti mala količina klora, a nakon 24 sata moglo se izmjeriti barem 1

Odlučio sam dodati malo octa, zato što je to hrana koja sadrži octenu kiselinu, za koju sam znao da će učiniti stabilizirani kisik još manje alkalnim nego što to može voda.

ppm (jedan dio na milijun) klor. To zapravo nije bio cijeli odgovor, ali bio sam sve bliže. U početku toga nisam bio svjestan, ali *štipci* su mjerili količinu klor-dioksida. Zatim, stavio sam poklopac na čašu sa smjesom i utvrdio da je razvila jednaku koncentraciju kloru u dva sata koliko bi razvila u 24 sata bez poklopca. To je, naravno, vrijedilo ukoliko sam također koristio ocat. Razlog je to što klor nije hlapio ni približno tako brzo.

Prenio sam to otkriće Tanzancima i oni su počeli koristiti tu novu proceduru. Dodali bi čajnu žličicu octa, stavili poklopac i pričekali dva sata prije nego što bi dali otopinu žrtvama malarije. Djelovalo je svaki put. Nisu imali nikakvih neuspjeha.

Sada sve to zvuči lako, ali izveo sam preko 1000 različitih testova tijekom razdoblja od jedne godine kako bih došao od svih tih "jednostavnih" stvari. Moj novac bio je vrlo ograničen, a trake za bazen bile su skupe, kao što je bio slučaj i s raznim kemikalijama koje su mi bile potrebne za testiranje. Moram priznati da nisam učinio ništa stvarno pametno ili briljantno; samo sam pokušavao naslijepo koristeći se svojim slabim poznavanjem metalurške kemije. Tu je također bila i činjenica da sam skoro 25 godina radio kao istraživački inženjer u avio-kosmičkoj industriji; organizirao sam testove za atomske bombe i takve stvari. Tako sam ipak imao određena iskustva s izvođenjem testova. Isprobao dvanaestak ili više kiselina i stotinu kombinacija.

Stabilizirani kisik stabilan je zbog svoje vrlo visoke alkalnosti. Kad u čašu vode dodate nekoliko kapi, voda neutralizira alkalnost kapi, i ioni iz kapi postaju nestabilni i počinju oslobađati klor. Bar sam ja tako mislio u to vrijeme.

Dakle, pitanje je kako možemo postići da se to događa brže? Nakon što sam isprobao sve mineralne kiseline i razne organske kiseline, otkrio sam da ocat s pet posto octene kiseline, koja je organska kiselina, najbolje djeluje.

Nakon toga sam došao do malog napretka, koji je bio jednodostavan. Umjesto da upotrebljavam čašu vode, uopće nisam koristio vodu. Samo bih stavio 20 kapi stabiliziranog kiskisa i tri čajne žličice octa u čistu, suhu, praznu čašu. Vrtio bih čašom okrug kako bi se sadržaj zmiješao. To je djelovalo, i djelovalo je u samo tri minute! Provjerio sam smjesu trakom za klor i ona je pokazala preko 5 ppm nakon samo tri minute, a kad sam dodao dvije čaše vode to je razrijedilo smjesu na manje od 1 ppm – ali okus je bio grozan. Smjesa stabiliziranog kiskisa i vode nema pretjerano loš okus prije nego što se oslobodi kloru, ali nakon toga je prilično gadan. Čini se da nekim ljudima okus ne smeta, ali većini smeta. Isprobao sam različite sokove kako bih vidio koji bi mogli najbolje poslužiti. Postojala su dva problema. Prvo, trebalo mi je nešto što je imalo dobar okus, ali mi je također trebalo nešto što neće promijeniti količinu kloru. Nakon što sam isprobao mnogo sokova i kušao brojna pića, odlučio sam se za običan stari jabučni sok, onaj bez dodanog vitamina C.

Cudesan mineralni dodatak

2001. preselio sam se u mali grad Minu, Nevada, gdje sam besplatno živio na parceli za dobivanje zlata. Dick Johnson, moj prijatelj, učinio mi je to kako bi mi pomogao u mojim istraživanjima. To mi je dalo nekoliko dodatnih dolara koji su pomogli u mom istraživanju stabiliziranog kiskisa.

Počeo sam praviti otopinu koje je puno jača od stabiliziranog kiskisa koji se prodaje na tržištu. Tijekom mnogo godina stabilizirani kisik je bio 3,5-postotni natrijev klorit. U to vrijeme moja otopina, koju sam nazvao Cudesan mineralni dodatak, sadržavala je 28 posto natrijevog klorita. To je osam puta jače od običnog stabiliziranog kiskisa. Kad putujem u džunglu, to znači da mogu ponijeti osam puta više "ljejkovite moći" nego s izvornom formulom stabiliziranog kiskisa.

Da objasnim što se dogodilo. Istraživači su tijekom proteklih 80 godina provodili svoje testove koristeći maksimalno između 5 i 20 kapi 3,5-postotne otopine. Kad sam počeo liječiti ljude od malarije i drugih bolesti, ako par kapi ne bi djelovalo jednostavno bih im dao više. U svim istraživanjima o stabiliziranom kiskisu koja sam uspio pročitati,

nikto nije povećao količinu preko 25 kapi, a malo je bilo onih koji su ikada upotrijebili i toliko. Kamo je otišla stara ideja da ako je 10 kapi dobro, 40 kapi je četiri puta bolje? Jedina mjera opreza koju sam poduzimao bilo je to što sam svaki put veću dozu prvo isprobao na sebi.

Općenito sam imao posla s ljudima koji su htjeli odzdraviti, i pristajali su isprobati otopinu nakon što bih ju ja testirao. Nisam odmah prešao s 10 kapi stabiliziranog kiskisa na 120,

ali na kraju sam završio na 120 kapi i koristio još 120 kapi sat vremena kasnije. Dozu sam povećavao postupno dok nisam otkrio koliko je potrebno za izlječenje bolesti.

To nije lijek, već mineralni pripravak; i ja sam izumitelj, a ne liječnik. Ne znam čak ni kako glasi Hipokratova zakletva; ne pokušavam raditi ono što rade liječnici. Moj posao bio je izumiti siguran lijek za malariju, otkad sam zaključio da je to moguće, i to sam i postigao.

Po mom mišljenju, nikada nikoga nisam ugrozio, a osobno sam tretirao preko 2.000 ljudi. Tretirano je preko 75.000 slučajeva malarije, uglavnom od strane ljudi koje sam ja obučio. Tretirani ljudi bili su izliječeni, i u grupi nije zabilježeno nijedan smrtni slučaj. U normalnim okolnostima moglo se očekivati 300 smrtnih slučajeva. Kada kažem "izliječeni", govorim o činjenici da su ti ljudi ustali, nasmijali se, obukli svoju odjeću i otišli natrag na posao. Koliko znamo, bolest im se nije vratila. Jesmo li proveli dvostruko slijepe i trostruko slijepe testove? Nismo. Nismo imali potreban novac na raspolaganju.

Bill Gates nam je u telefonskom razgovoru rekao da nam neće pomoći dok ne dobijemo odobrenje Državne uprave za hranu i lijekove (FDA). Odobrenje FDA obično košta milijune, ali oni ljudi u Africi koji su se vratili na posao osjećajući se dobro nisu marili imamo li odobrenje FDA ili ne.

Američko društvo analitičkih kemičara izjavilo je 1999. da je klor-dioksid najmoćniji ubojica patogenih organizama poznat čovjeku.

Kad sam nazvao FDA, rekli su mi da ako koristim formulu u Africi, to je izvan njihove ingerencije pa neće komentirati; ali kad bih želio dobiti dozvolu za tretiranje malarije u Americi, to bi bila druga stvar. Nije ih bilo briga što to nije lijek. Istog tjedna čim sam rekao «tretiranje bilo koje bolesti», rekli su da formula time postaje lijek, za koji morate imati sve bezbrojne testove i laboratorijske procjene prije odobrenja. To može koštati bilo koju svotu od 50 milijuna dolara naviše.

Sve dok netko koristi mineralni dodatak nastojeći pomoći ljudima da se osjećaju bolje, nema kritika. Sve dok netko koristi mineralni dodatak nastojeći činiti ljude zdravijima, nema kritika. Ali čim netko pokuša tretirati nekoga protiv konkretne bolesti istim dodatkom koji se koristi već barem 80 godina, onda je to druga priča. Morate biti liječnik, morate provesti kliničke pokuse, i morate imati 100 milijuna dolara za dvostruko slijepe testove i trostruko slijepe testove i udovoljiti desecima drugih kriterija. Nitko se neće ponuditi da vam pruži novac; samo vam govore što se od vas traži. Njihov je stav: «Kako se usudujete nekoga tretirati protiv bolesti! To je dopušteno samo liječnicima i farmaceutskim kompanijama.»

Mi znamo da MMS (28 posto natrijevog klorita) stvara klor-dioksid (to je ClO₂) kad se pomiješa s octom. Razlog je to što octena kiselina u octu uzrokuje neutralizaciju otopine ili, još bolje, uzrokuje da postane blago kisela. MMS otopina je inače ekstremno alkalna. Kad ju se kiseli dodatkom octa, postaje blago nestabilna i počinje oslobađati klor-dioksid. Mjerenjem kapi i ocatne kiseline, znamo da stvara oko tri miligrama (3 mg) klor-dioksida u približno tri minute. Kad se doda jabučni sok (ili drugi sok bez vitamina C), otopina se razrijedi tako da u ukupnoj smjesi s jabučnim sokom ima oko 1 ppm klor-dioksida. MMS otopina nastavlja oslobađati klor-dioksid, ali sada puno sporije.

Klor i klor-dioksid imaju mnoge antiseptičke primjene; preko 100 godina koriste se za pročišćavanje vode i ubijanje patogenih organizama u bolnicama. Klor-dioksid se u posljednje vrijeme koristi sve češće, posebno za pročišćavanje vode. FDA ga je odobrila za čišćenje piletine, govedine i drugih namirnica.

Istraživanja su dokazala da je klor-dioksid mnogo sigurniji od klora, jer selektivno djeluje na patogene organizme kad se koristi u vodi i ne stvara spojeve s drugim tvarima u vodi, što klor čini. Jednostavna kemija govori nam da, bez sumnje, ista situacija postoji u tijelu. Dokazano je da klor u vodi za piće stvara barem tri kancerogena spoja nakon što uđe u tijelo, ali takvi spojevi nisu pronađeni kod klor-dioksida. Američko društvo analitičkih kemičara izjavilo je 1999. da je klor-dioksid najmoćniji ubojica patogenih organizama poznat čovjeku.

Nema isprike za to što nije provedeno više istraživanja otopine koja se 100 godina koristi za ubijanje klica uzročnika bolesti. Farmaceutske kompanije ne samo što nisu provele istraživanja, nego su u stvari mnogo puta odbile testirati stabilizirani kisik.

Završne napomene

Otopina Čudesan mineralni dodatak dostupna vam je za kupnju. Ako se ne želite gnjaviti s pravljenjem i htjeli biste

isprobati upravo moju formulu, možete ju naručiti od mog prijatelja u Kanadi, Kennetha Richardsa, ili od drugih ljudi u SAD-u koji ga proizvode. U ovom trenutku, cijena je kod svih približno jednaka. Većina njih pakira ga u bočice veličine 125 gr (zapravo sadrže 170 gr) po samo 20 američkih dolara plus dostava, što je minimalna cijena. Zasad drže nisku cijenu. Moja je želja da si svatko može priuštiti MMS bez da potroši mnogo novca. Takva bočica sadrži 650 doza od šest kapi, što bi vam trebalo trajati do dvije godine. To je daleko više otopine nego što je dostupno od bilo koga drugog ko prodaje rijetku otopinu stabiliziranog kisika. Dakle, proizvodite ga sami ili ga kupujte. Samo ga proširite do što većeg broja ljudi.

Za informacije o nabavi MMS-a, posjetite web-lokacije <http://www.health4allinfo.ca> i <http://www.miraclemine-ral.org>. Ja nemam osobnih interesa u poslovanju mog prijatelja, ali Kenneth je pristao donirati 1,00 dolar po bočici za operaciju koja distribuira MMS u Africi, pa ćete svojom kupnjom pomoći projekt u Africi.

Želite li zbog nekog razloga komunicirati, moja e-mail adresa je jim@jimhumble.com. Međutim, samo poruke s naslovom «Stories of Success» (priče o uspjehu) proći će kroz serverski filter za neželjenu poštu. Čitam sve poruke koje prođu filter za neželjenu poštu.

O autoru:

Jim V. Humble započeo je svoju karijeru u aviokozmičkoj industriji, gdje je ubrzo postao istraživački inženjer. Radio je na prvoj interkontinentalnoj raketi i vozilu za Mjesec, napisao je priručnike s uputama za prva računala s elektronskim cijevima, postavio je eksperimente za eksplozije atomskih bombi i magnetohidrodinamičko dobivanje struje, radio je na tajnoj elektronici za daljinsko upravljanje, postavio je vodove u prvi stroj kojim su upravljala računala u kompaniji Hughes Aircraft i izumio izvorni uređaj za automatsko otvaranje garažnih vrata.

Na području vađenja ruda, Jim je napisao četiri knjige, osuvremenio stariju tehnologiju i otkrio kako prevladati zdravstvene opasnosti od žive i, u stvari, eliminirati živu iz rudarenja. Njegova tehnologija uključuje metode sprečavanja kemijskog ispiranja i dobivanje zlata isključivo pomoću vode.

Jimov neposredni cilj je povratak u Afriku, gdje je također izvodio pokuse, radi potpunog iskorjenjivanja malarije u jednoj zemlji kako bi dokazao svijetu da je to moguće.

Napomena urednika:

Jim Humble napisao je knjigu, *Breakthrough: The Miracle Mineral Supplement of the 21st Century – Parts I and II* (Otkriće: Čudesan mineralni dodatak 21. stoljeća – Prvi dio i Drugi dio), koja je dostupna preko njegove web-lokacije <http://www.miraclemine-ral.org> (Prvi dio, 2. izdanje, može se besplatno skinuti u PDF formatu). Preporučujemo čitateljima da posjete tu web-lokaciju, nabave primjerak knjige i upoznaju se s dodatnim informacijama koje Jim iznosi o klor-dioksidu te o upotrebi njegovog Čudesnog mineralnog dodatka i njegovim protokolima tretiranja. ■